

CUVÂNT EXPLICATIV

Birocrații din fotoliile ministeriale, inspectorii și directorii școlari, organizațiile „independente” din jurul acestora din județele patriei, rectorii, decanii facultăților de profil, directorii de școli și licee execută și argumentează cu crezământ (și fidelitate) normativitatea unui învățământ centralizat, irigat de decizii autoritare, unele amatoristice, având efecte nepotrivite asupra contingentului de populație școlară și universitară. Opiniile publice atrag atenția asupra unor disfuncționalități grave pe care le promovează un învățământ superficial (lipsit de educație), ce permite imixțiuni politice, prin numiri administrative și „recomandări” interesate. Pomenim de intervențiile sistematice ale lui Andrei Marga (*Educația responsabilă. O viziune asupra învățământului românesc*, 2019), Mircea Platon (*Deșcolarizarea României*, 2020), Mihai Maci (*Anatomia unei imposturi. O școală incapabilă să învețe*, 2016), dar și altele. Au fost publicate articole împotriva terminologiei pedagogice, a documentelor „curriculare”, a programului școlar, precum și a proiectului prezidențial „**România educată**”. Aceleași atitudini sporadice au fost exprimate vizavi de adoptarea Procesului de la Bologna în învățământul superior, a deficiențelor grave în formarea profesorilor pentru cariera didactică prin module pedagogice ori mastere didactice. Miniștrii din vremea pandemiei au

devenit propriii purtători de cuvânt, rostind „pepsiglas” ori „blended learning”, bullying, clasa a doisprezecea etc. Fiecare nou ministru al învățământului își afișează orgoliul politic de a amprenta mandatul său, dorind să plombeze, corijeze și să modifice câte ceva, făcând mai mult rău decât bine și fără a asigura elevilor și studenților un altfel de confort intelectual și educațional. Nici acum nu-mi pun speranțe pentru lecturarea acestor opinii, întrucât pedagogii s-au specializat în habilitare de doctorate și sintetizează, pentru cursuri, idei prefabricate pe care le livrează studenților, după cum profesorii din învățământul preuniversitar execută un program școlar generat din birourile ministeriale, sub controlul explicit al inspectoratelor. De peste un sfert de secol, țara înghite absurdități, aplaudând false portrete de nătărăi școliți într-o superficialitate neghioabă, peste care se aglutinează crusta universitară, de 2-3 licențe, 2-3 mastere, 1-2 doctorate, prin plagiere inocentă și multiplicată, asemenea unui virus dezonorant și nepedepsit. Mai apoi, ajung lucruri publice pe mâna acestor aroganți, care ghilotinează limba română, dând sintaxa și logica limbii pe mâna călăilor. Limbajul acestor decidenți, împăunați cu doctorate și conducători de doctoranzi, stârnește uimire, reproducând rinocerian, ca într-o horă sinistră, vorbirea „șefului”, el însuși sursă de plebeism și voioșie ciobită. Mediocritatea a ocupat fotoliul zornăitoare, iar amatorismul e mai înviorător decât orice fel de inocență ornată cu naivități. Școala a generat o umanitate vulgară, plebeiană, iar cei din birourile lustruite privesc spre școală ca la o vânturătoare de idealuri morale și de demnități indezirabile.